

Carta 1:

Mossèn Joan Serra:

Si us plau, no es preocupi per mi. He tornat a Barcelona, amb la família. La tia Amèlia i la seva filla, Maria, m'han tornat a acollir, però sento que em tracten amb reticència. Cada dia pateixo les seves condemnatòries paraules i les fredes i ominoses mirades. Pensen que no hauria d'haver deixat la vida matrimonial, que ara que ho tenia tot he hagut de tornar als meus orígens tan pobres. Diguim, què se suposa que hauria d'haver fet, mossèn? M'hauria d'haver quedat amb aquells monstres que vostès anomenen els Muntanyola? No ho sé. Encara estic confusa per aquests esdeveniments.

No sé què fer, com reprendre la meua vida. De sobte, em trobo aïllada en la solitud dels pensaments abjectes que m'encalquen totes les nits. Tanmateix, li dono les gràcies, mossèn. Vostè ha estat l'única persona capaç de recolzar-me en tot moment quan els altres es cobrien els ulls davant la meua desgràcia. Gràcies, mossèn i, si us plau, no es preocupi per mi, estaré bé.

De tot cor,

LAURA

Carta 2:

Mossèn Joan Serra:

La meva família segueix sense avenir-se a la meva arribada i jo faig el que puc per no ésser una molèstia per a elles, que segueixen tractant-me com una desconeguda. Fins i tot la meva cosina, Maria, que abans m'estimava tant... ara s'absté de dirigir-me cap mirada.

Fa uns dies vaig posar-me en contacte amb una amiga de Barcelona, la qual coneix l'abadessa d'un pensionat. Pel que sé, es tracta d'un internat de religioses franceses dedicades a l'ensenyament. Gràcies a ella podré entrar al pensionat i, si Déu vol, redimir-me del pecats d'aquests dos anys. Penso que és l'única manera d'allunyar-me dels fantasmes del passat.

Afectuosament,

LAURA

Carta 3:

Mossèn Joan Serra:

Ja soc al pensionat. Aquí totes les religioses em tracten com una igual. A les primeries no em sabia avenir als canvis d'aquest nou repòs claustral, que gosa d'una calma i tranquil·litat com feia anys que no sentia. Però amb l'ajuda i el reconfort de l'abadessa, que ha estat el meu suport en aquestes primeres setmanes i amb la qual comparteixo confessor, ara m'adono de l'encant, la gràcia i la delicadesa de les petites coses de la vida.

Qui m'havia de dir que em llevaria tots els matins a les vuit? Em trobo a càrrec de les educandes menys experimentades, a les quals ensenyo tasques simples i música. Són aquestes estudiants les que revifen la meua confiança en la seguretat de la meua nova llibertat: els seus somriures, les rialles... Em tracten com una amiga. Al final del dia encara tinc temps per a mi: llegeixo llibres i partitures i cavil·lo a l'hort, mentre passejo a l'ombra de les pomeres i els presseguers.

Ara sé que és aquí on vull passar la resta dels meus dies. És aquí on he pogut trobar la felicitat més pura que he sentit mai. De vegades irromp el sentiment de solitud entre la llibertat, però ja no m'importa. Cada vegada reafirmo més que serà aquí, en aquest indret junt el mar i l'exuberància de Pedralbes, on viuré fins al meu últim dia, fora dels enganys i malícies dels altres, a la vegada que guiaré les educandes perquè no sofreixin un destí com el meu.

Fins aviat,

LAURA

Carta 4:

Mossèn Joan Serra:

Gràcies per la seva immutable estima. Fa poc m'han dit que quan ho desitgi viatjaré a la residència general, a la Bretanya, per millorar el meu francès. Així podré ésser més a prop dels infants. El confessor, a poc a poc, m'ha anat exposant la clau per desfer-me d'una vegada de la meva desgràcia. Així doncs, he decidit afrontar-la i defensar-me amb gallardia per alliberar l'ànima i suprimir les memòries que m'empaiten totes les nits: ho aconseguiré.

Tanmateix, és també en els moments de culminant felicitat quan sento la buidor amb més força. Intento guiar les educandes, però percebo els inicis de les passions que tant de mal m'han portat... Intento desviar els avorribles pensaments, però encara em descobreixo recordant Comarquinal: en Tomàs, en Pere, la boira... De vegades sento com si volgués volatilitzar-me, evaporar-me i anar-me'n més enllà d'aquest món. Déu meu, ajudeu-me! Què he de fer? On és la genuïna felicitat? On m'allibero dels mals que em persegueixen dia i nit? Oh, Déu, us ho demano... Doneu-me la joia, el benestar, el goig que m'heu renegat tots aquests anys de vida!

Però no es preocupi per mi. Aconseguiré vèncer aquest sentiment com he superat totes les desgràcies fins ara.

Fins aviat,

LAURA